

Nr 459.

Av herr **Andersson i Löbbo m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 210, med förslag till taxeringsförordning.*

En betydelsefull förutsättning för åstadkommande av en rättvis beskattning är tvivelsutan att tillförlitliga uppgifter beträffande de skattskyldigas inkomst och förmögenhet stå taxeringsmyndigheterna till buds. Tyvärr kan det konstateras, att den uppgiftsplikt, som enligt taxeringsförordningen åligger de skattskyldiga, ej ensamt fyller sitt ändamål, därför att en rätt stor del av de uppgiftspliktiga antingen av okunnighet eller för att undandraga sig skattebördan uppge sina inkomster och sin förmögenhet allt för lågt. Av synnerlig betydelse är, att de inkomster, som härleda sig från i bank eller annan penningförvaltande inrättning insatt kapital, till sitt fulla belopp bli uppskattade. Dylik inkomst torde tvivelsutan kunna anses vara av mera lättförvärvad karaktär än inkomst från annan förvärvskälla.

I nu gällande taxeringsförordning stadgas skyldighet för penningförvaltande inrättningar att på anmaning av ordförande i taxeringsnämnd eller landskamrerare lämna uppgift å namngiven skattskyldigs ränteinkomster ävensom beloppet av den skattskyldiges inestående medel vid viss angiven tidpunkt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 210 med förslag till taxeringsförordning föreslås i § 35 i stort sett oförändrade bestämmelser beträffande omförmälda uppgiftsskyldighet. En stor svårighet för att kunna på ett effektivt sätt utnyttja en dylik bestämmelse ligger däri, att ordföranden i taxeringsnämnden i regel ej har kännedom om var den skattskyldige har sina medel inestående, utan får ordföranden, när skäl till misstanke mot den avgivna deklarationens riktighet föreligger, ofta för en enda skattskyldig sända anmaning till flera banker, utan att måhända ändå träffa just den inrättning, där medlen äro placerade.

Den enda möjligheten för att på hithörande område kunna åstadkomma ett mera tillfredsställande taxeringsresultat torde vara, att banker och andra penningförvaltande inrättningar ålades att utan anmaning lämna uppgift angående såväl under beskattningsåret upplupen ränta som även beloppet av de inestående medlen vid beskattningsårets slut. För att ej allt för mycket betunga de uppgiftspliktiga inrättningarna torde vara lämpligt göra det undantaget, att för skattskyldig, vars årliga ränteinkomst ej uppginge till tio kronor eller vars sammanlagda belopp av inestående medel likaledes ej uppginge till 300 kronor, skulle uppgiftsplikt icke föreligga. Småbelopp, understigande ovan nämnda 10 resp. 300 kronor, torde ej heller ha någon större betydelse för möjligheten att åstadkomma ett gott taxeringsresultat.

Beträffande de medel, som utlånas till enskilda låntagare, äro vi tveksamma, huruvida det kan vara lämpligt införa liknande uppgiftsskyldighet. Sådan utlåning torde ej heller ske i större omfattning, och där den sker, äga sannolikt taxeringsmyndigheterna större möjlighet att få kännedom härom än beträffande de medel, som insatts i penningförvaltande inrättning.

Vi erinra om att länsstyrelserna i Blekinge och Malmöhus län samt ett flertal taxeringsnämndsordförande kraftigt förorda ett införande i taxeringsförordningen av bestämmelser i av oss antydd riktning.

Med stöd av vad här ovan anförts, få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition, nr 210, med förslag till taxeringsförordning, att styrelse för bankbolag, sparbank och annan penningförvaltande inrättning åläggas att årligen utan anmaning för varje insättare eller delägare lämna uppgift angående dels ränteinkomsten under beskattningsåret och dels hela beloppet av de vid beskattningsårets slut innestående medlen, dock att ränteinkomst under 10 kronor per år eller kapitalbelopp under 300 kronor icke behöver uppgivas.

Tillika få vi hemställa, att vederbörande utskott måtte, i mån av bifall till vår berörda hemställan, vidtaga erforderliga ändringar i förordningens text.

Stockholm den 1 april 1927.

Abel Andersson.

Allan Andersson.

F. O. Ericson,
Boxholm.